Un embaràs

oses del destí, la lliga per al Girona FC [http://www.diaridegirona.cat/tags/girona-fc.html] va començar el 19 d'agost i s'ha acabat el 19 de maig, o sigui, un embaràs en tota regla. Però si realment es tractés d'això, caldria tenir en compte que les contraccions pre-part havien començat cinc dies abans o el que, futbolísticament parlant, seria el dia del Costa Brava contra el Manchester City.

Aquell dia, Machín no les tenia totes, després de veure com els noms nous arribats durant l'estiu havien fet una pretemporada més aviat poc lluïda. Per això, davant la presència de l'equip del patró City i amb el potencial que mostrava el conjunt de Pep Guardiola calia buscar alguna manera de sortir ben parat de la desigual lluita que es preparava a Montilivi. Parlant en plata, calia fer un resultat digne o, en el seu defecte, mostrar una imatge que no posés en dubte el projecte a les primeres de canvi. I no només va succeir una d'aquestes coses, sinó totes dues alhora.

Per aconseguir-ho, el tècnic va confiar en el gruix de l'equip que havia pujat la campanya anterior. Gorka, Bernardo, Muniesa i Stuani [http://www.diaridegirona.cat/tags/christian-stuani.html] eren els quatre únics elements que trencaven l'equip que havia assolit l'històric ascens. I aquests mateixos que varen guanyar el Manchester City, cinc dies després inauguraven la lliga amb un empat contra l'Atlètic de Madrid. Machín havia tocat la tecla i els jugadors de l'ascens el piano sencer.

A partir d'aquí, la història avança ràpid. Bounou [http://www.diaridegirona.cat/tags/yassine-bounou.html] no tarda gaire a prendre la titularitat a Gorka. La lesió d'Alcalà dona ben aviat entrada a Juanpe i Ramalho li pren protagonisme a Muniesa. Mafffeo, Aday i Mojica es reparteixen la presència en els carrils. I la resta, no té secret: Pons i Granell formen la inamovible dupla del mig del camp; Portu i Borja són la parella de la mitja punta; i Stuani viu el seu idil·li particular amb el gol, essent imprescindible al davant.

Timor i Aleix García són els únics que aguanten una mica el ritme; mentre hi ha casos difícils d'explicar, com ara que Carles Planas i sobretot Douglas Luiz hagin passat poc menys que desapercebuts. Del brasiler un dia en sentirem a parlar molt bé i sempre direm que va passar per Montilivi amb molta pena i sense ni un minut de glòria. Tan poca com puguin haver tingut Kayode, Marlos Moreno [http://www.diaridegirona.cat/tags/marlos-moreno.html] i Boulaya.

En la memòria també hi haurà la sensació que Olunga va tenir un mal dia contra Las Palmas [/esports/futbol/primera-divisio/las-palmas/], perquè el seu hat-trick el va privar de buscar sort en un altre equip durant el mercat d'hivern. Això sí, sempre podrà ensenyar el DVD de la seva segona part contra els canaris.

Per a l'esperança de futur ens queden les aportacions del Choco Lozano i per a la memòria col·lectiva, les dues nits d'Eloi Amagat [http://www.diaridegirona.cat/tags/eloi-amagat.html]. Kevin Soni també ha tingut el seu moment, encara que molt puntual.

En tot el general, haver-li pres quatre punts a l'equip de Simeone és una de les gran fites de l'any; haver trepitjat el Bernabéu, el Camp Nou o el Wanda en podrien ser les grans fotografies; haver assolit la permanència moltes jornades abans del final és, sens cap mena de dubte, el premi a la magnífica temporada feta; haver-se plantejat el repte europeu podria ser el somni no aconseguit; i la nit del 2-1 contra el Madrid serà la que passarà a la llegenda d'aquest club. I ara, tres mesos fins que això no torni a començar. Només dues paraules poden mitigar tanta espera: Mundial i Rússia. I ja se sap que en aquestes cites s'ha d'anar amb algú. Jo enguany seré una mica del Marroc, una mica de l'Uruguai i qui sap si una mica de Colòmbia. Que tinguin un bon estiu!

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/05/20/embaras/914685.html?utm_source=rss